

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XX. — Wydany i rozesłany dnia 6 czerwca 1871.

45.

Ustawa z dnia 23 maja 1871,

o wykonywaniu władzy sądowej nad obroną krajową.

Za zgodą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje:

§. 1.

Z osobami przynależącymi do obrony krajowej a w skutku powołania i uruchomienia zarządzonego na rozkaz cesarza (§. 2 ustawy o obronie krajowej z dnia 13 maja 1869 Dz. u. p. Nr. 68) w czynnej służbie pozostającymi, postępować się ma w sprawach karnych według ustaw wojskowych. Jednakowoż te postanowienia, które zagrażałyby ścieśnieniem praw i czynności obywatelskich, lub przedłużeniem przepisanego czasu służby, nie będą do nich stosowane. Nadto w razie skazania za zbrodnie i występki nie wojskowe, skutki wyroków wspomnianych w §§. 45 do 48, 50 i 87 ustawy karnej wojskowej, przytoczone w §. 45 lit. b) i c), tudzież w §§. 50, 54 i 87 tejże ustawy, tylko o tyle i tak długo dotyczyć ich będą, jakby to musiało także nastąpić według ustaw karnych cywilnych.

W podobny sposób ustawy wojskowe mają być stosowane także do tych osób, do obrony krajowej przynależących, które pozostają w czynnej służbie dla zawiadywania pocztom, utrzymywania naoczności i dla zarządu zapasami magazynowemi (§. 10, ustęp 3 ust. o ob. kr.) lub stale pełnią obowiązki przy komendach obrony krajowej, przy wyższej władzy obrony krajowej tyrolsko-vorarlbergskiej, przy nadkomendzie obrony krajowej i ministerstwie obrony krajowej; do tych zaś osób, które powołane zostały dla wykształcenia się pod względem wojskowym, dla odbycia ćwiczeń wojskowych peryodycznych, lub do zgromadzenia się dla kontroli (§§. 14—16 ust. o ob. kr.) tylko o tyle, o ile odnoszą się do zbrodni i występków wojskowych.

Osoby przynależące do obrony krajowej, dopóki podlegają władzy sądowej wojskowej, ulegają także wojskowym przepisom porządkowo-karnym.

§. 2.

Stósowanie ustaw wojskowych zaczyna się w razie powołania i uruchomienia zarządzonego na rozkaz cesarza, z dniem doręczenia rozkazu powołania, lub ogłoszenia tegoż według przepisów; we wszystkich innych wypadkach, z dniem osobie powołanej do stawienia się wyznaczonym.

Od odnośnego terminu osoby przynależące do obrony krajowej mają być karane według ustaw wojskowych także za zbrodnię wojskową zbiegostwa, lub umyślnego okaleczenia się, popełnioną przed tym terminem.

§. 3.

Oficerowie obrony krajowej, oprócz wypadków wspomnianych w §. 1 i 2 ustawy niniejszej, ulegają także, pod względem zbrodni i występków wojskowych, wojskowej władzy sądowej, jeżeli w czasie popełnienia czynu karygodnego tego rodzaju nosili mundur wojskowy.

Podobnież dopóki noszą mundur wojskowy, ulegają wojskowym przepisom porządkowo-karnym.

§. 4.

Władzę sądową wojskową nad osobami przynależącymi do obrony krajowej, wykonują w sprawach karnych w pierwszej instancji sądy wojskowe, ustanowione według przepisów, dla wojska stałego obowiązujących, i złożone z członków obrony krajowej.

Sądom tym przysługuje prawo karania według §. 25 ust. o obr. kr. za nieposłuszeństwo w obec rozkazu powołującego, nawet wtedy, gdy z nieposłuszeństwem tem nie ma się postąpić według prawa wojennego.

Czynności audytorów przy tych sądach mają być poruczone oficerom obrony krajowej, uzdolnionym do pełnienia urzędu sędziowskiego; jeżeli zaś to nie jest możebnem, należy je poruczyć audytorom najbliższego sądu dla wojska stałego lub marynarki wojennej.

Przy przesłuchiwaniu winnych w ciągu śledztwa obecni są oprócz audytora dwaj oficerowie obrony krajowej jako świadkowie sądowi.

Kara więzienia ma być odsiadywana w zakładach karnych istniejących dla stanu cywilnego.

§. 5.

W razie powołania i uruchomienia zarządzonego na rozkaz cesarza (§. 2 ust. o obr. kr.) wykonywanie władzy sądowo-karnej pierwszej instancji nad osobami należącymi do zmobilizowanych oddziałów obrony krajowej porucza się osobnym sądom wojskowym, ustanowionym w sposób wskazany w pierwszym ustępie §. 4.

Postanowienia ustępów 2 i 3 w §. 4 mają być także i do tych sądów zastosowane.

§. 6.

W sprawach karnych osób, do obrony krajowej przynależących, a podlegających sądownictwu wojskowemu, rozstrzygają w drugiej i trzeciej instancji te sądy drugiej i trzeciej instancji, które istnieją dla wojska stałego i marynarki wojennej.

§. 7.

Jeżeli osoba przynależąca do obrony krajowej popełniła zbrodnią wojskową, lub występki wojskowe, w czasie, gdy podlegała sądownictwu wojskowemu, ale ten karygodny czyn został odkryty dopiero po jej wyjściu z pod władzy sądowej wojskowej, natenczas sądy wojskowe (§§. 4 i 5) dopiero wtedy rozpocząć mają postępowanie przeciwko tej osobie, gdy powróci pod władzę wojskową.

§. 8.

Z powodu czynów karygodnych, nie należących do rzędu zbrodni i występków wojskowych, a popełnionych przez osobę, przynależącą do obrony krajowej, w czasie, gdy osoba ta, pod względem tych czynów, podlegała sądownictwu wojskowemu, ale odkrytych dopiero wtedy, gdy przynależność do wojskowej władzy sądowej już ustała, postępowanie prowadzić mają zawsze sądy cywilne.

Sądy cywilne mają w tych wypadkach trzymać się ustaw karnych powszechnych, ile te nie są surowsze od ustaw karnych wojskowych, w którym to razie stosowane będą ustawy wojskowe.

§. 9.

Jeżeli osoba przynależąca do obrony krajowej popełni czyn karygodny przed czasem wejścia pod wojskową władzę sądową, natenczas postępowanie karne prowadzą sądy cywilne (wyjąwszy wypadek przewidziany w ustępie 2 §-u 2-go.

§. 10.

Gdy czyn karygodny należący do sądów cywilnych, zejdzie się z czynem karygodnym, który należy do sądów wojskowych, natenczas postępowanie, które sądy wojskowe z powodu ostatniego czynu przeprowadzić mają, winno nastąpić przed postępowaniem należącym do sądu cywilnego, jeżeli zbrodnia spełniona pod jurysdykcją sądu cywilnego nie jest zagrożona karą śmierci lub dożywotniego więzienia, czyn zaś, który mają sędzić sądy wojskowe, mniejszą karą jest zagrożony. Jeżeli sądy karne, tak cywilny jak wojskowy, uznają obżalowanego winnym czynu karygodnego, natenczas ten z tych dwu sądów karnych, który później wyrok wydaje, winien przy wymiarze kary uwzględnić karę, na którą winny był zasądzony poprzednim wyrokiem. Ta kara ma być wykonana pierwiej, która pierwiej zawyrokowaną została.

§. 11.

Dla przeprowadzenia w wypadkach §§. 9 i 10 postępowania karnego należącego do właściwości sądu cywilnego, może być inny sąd cywilny wydelegowanym według przepisu ustawy powszechnej o postępowaniu karnem.

§. 12.

W razie powołania i uruchomienia skutecznego z rozkazu cesarza, procesy karne, toczące się w sądach wojskowych, ustanowionych według §. 4, mają być w tychże sądach ukończone.

Gdy zaś sądy wojskowe według §. 5 ustanowione, czynności swoje zawieszają, sprawy karne, toczące się w tychże sądach, jeżeli w ogóle mają być dalej prowadzone przez sądy wojskowe, przechodzą do sądów wskazanych w §. 4.

§. 13.

Ustawa niniejsza nie narusza postanowień prawnych względem rozciągania na osoby wojskowe postępowania doraźnego, mającego miejsce w sądzie cywilnym.

§. 14.

Osoby przynależące do obrony krajowej podlegają w sprawach cywilnych ustawom powszechnym i sądom cywilnym.

§. 15.

Ustawa niniejsza wchodzi w moc obowiązującą z dniem ogłoszenia; w tymże dniu przestaje obowiązywać rozporządzenie cesarskie z dnia 8 maja 1870, Dz. u. p. Nr. 72.

§. 16.

Wykonanie tej ustawy porucza się ministrom sprawiedliwości i obrony krajowej, którzy winni porozumieć się z ministerstwem wojny dla całej monarchii o ile ustawa ściąga się do jego zakresu działania.

Schönbrunn, dnia 23 maja 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

Scholl r. w.

Habietinek r. w.